

Mutacions constants

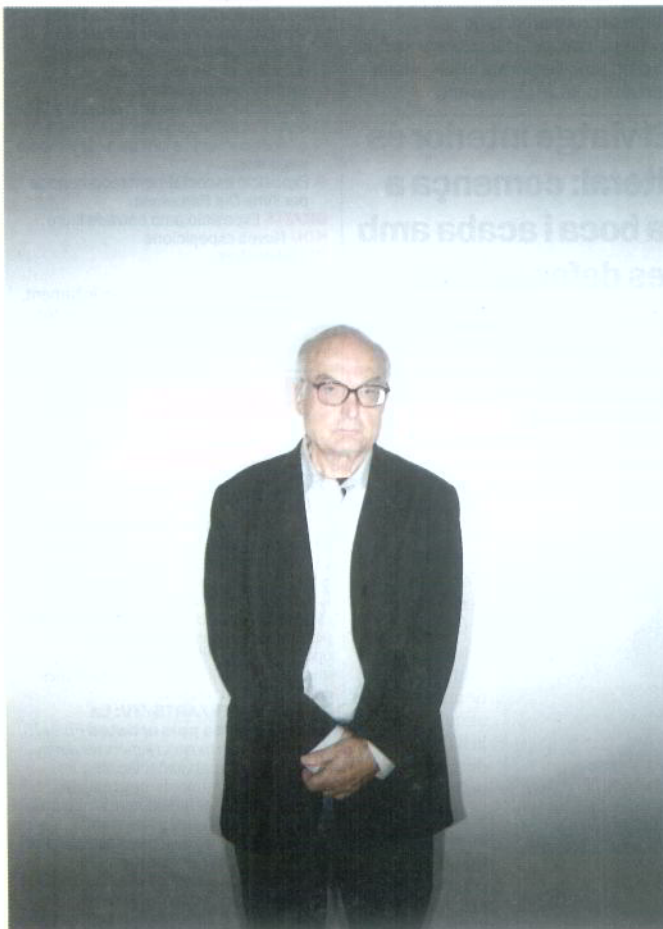
La Fundació Suñol exposa 85 obres de Luis Gordillo, estructurades per sèries i amb abundant material inèdit. Per **Jordi Nopca**

“Hi ha una cosa que sempre m’ha passat, a l’hora de pintar: tinc una idea que començo a treballar en una sèrie determinada però abans d’explorar totes les possibilitats hi ha un imant que se m’emporta cap a una nova idea. Sempre estic mirant cap al futur, i el persegueixo corrents, traient la llengua”. Luis Gordillo (Sevilla, 1974) parla del seu neguit creatiu amb la tranquil·litat pròpia de les estàtues. Es desplaça per la Fundació Suñol amb una calma recomanable i un posat potser una mica més seriós del que caldria. El pintor sevillà acaba de reorganitzar el fons de la Col·lecció Josep Suñol, una vuitantena d’obres fetes en bona part durant els setanta i els vuitanta que repassen algunes de les constants de la seva trajectòria: la serialització, el colorisme, la recerca incansable i la imprevisibilitat. “Les sèries –diu– sempre acaben quan hi ha alguna cosa nova que s’obre camí: és com enamorar-se d’una dona. Quan comences a repetir-te, l’obra perd intensitat. Només un geni pot aconseguir que això no passi”.

El mateix títol de l’exposició, *Sense títol (provisional)*, ens fa pensar en la impossibilitat conscient i voluntària d’acabar res per part de Gordillo, que signa les obres però mai no les dona per acabades. “Una part molt important d’aquesta exposició és que hi he aportat molta documentació: papers, provatures i transformacions fotogràfiques que expliquen el desenvolupament processual de l’obra. De la sèrie *Situaciones meándricas*, per exemple, hi mostro diversos materials que he rescatat. Des dels setanta he utilitzat tots els processos d’alteració fotogràfica. Des de fa uns anys, les possibilitats que t’ofereixen els ordinadors són tan astronòmiques que cal anar amb compte, no fos cas que t’acabis perdent. En el cas de l’*Estudio post Meandros* (2010) el que he fet ha estat fotografiar, retallar i passar per ordinador parts dels experiments que ja vaig fer durant els vuitanta”.

Ni antologia ni cronologia

Fidel a la voluntat de centrar-se en les obres exposades –en comptes de convertir l’espai expositiu en una glosa

A Luis Gordillo li agrada pintar “cossos psíquics organitzats orgànicament”.

històrica–, la Fundació Suñol ha optat per esquivar els perills d’etiquetar *Sin título (provisional)* com a exposició antològica i n’ha defugit també la disposició cronològica. Repartida entre la primera i la segona planta, l’obra de Gordillo ha estat agrupada

“Vaig provar de fer una síntesi d’informalisme amb pop i geometria”

temàticament: agermana sèries com la de *cartón gruyère*, els *espacios tortilla*, els *galápagos*, el *trío gris y vinagre* i la sèrie dedicada a Peter Sellers amb mirades des del present –afegitons interessants– que complementen l’aproximació esquitxada de colors de

Gordillo. “Vaig passar la dècada dels seixanta a París, on l’informalisme europeu tenia molta importància”, diu el pintor: “L’angoixa i la sensació de postguerra em van influir, però quan vaig tornar a Espanya em vaig adonar que no volia seguir l’estètica dels quadres negres, carregats de política, de Saura, Millares i Tàpies. Vaig provar de fer una síntesi de l’informalisme amb el pop i la geometria: en un principi semblava complicat, però me’n vaig sortir, i diria que aquesta va ser la meua gran aportació a la nova figuració madrilenya”. *Sin título (provisional)* fa memòria d’una part significativa de la producció de Gordillo durant els seus anys de consagració.

Luis Gordillo. Sense títol (provisional). Fundació Suñol. Fins al 29 de gener. 5 € (reduïda, 3 €).

Galleries

Mirós-Barcelós

Galeria Manel Mayoral
(Consell de Cent, 286)
Fins al desembre. Gratis.

“Joan Miró i Miquel Barceló són dos autèntics dimonions de la imatge. Tots dos tenen una mirada calidoscòpica i *joguerejadora*, que canvia a cada moment, que fa clic-clic, que mai no és igual, que és ràpida –tan ràpida que ja no hi és–”. Biel Mesquida presenta *Mirós-Barcelós*, una “aventura expositiva” que no sap si repetirà mai més, però que pot justificar per un triple motiu: “He conegut a tots dos pintors, són dos catalans locals universals i formen part del meu univers més íntim”. Les paraules de Mesquida electrifiquen i entusiasmen gràcies a l’alt voltatge habitual amb què les transmet.

Per a posar en relació les 34 (17+17) obres de Miró i Barceló que la galeria Mayoral ha trigat sis anys a poder reunir li ha tocat llegir molt; i amb molt de plaer, diu l’escriptor: d’aquest procés de documentació n’ha sortit un text torrencial (40 pàgines de les 169 del catàleg) on Mesquida aboca la seva devoció pels móns creatius dels dos artistes que l’ocupen. “Miró i Barceló no són ‘intèrprets dels déus’, com diu Pere Gimferrer, sinó déus capaços de crear bellesa gràcies al seu talent i intel·ligència”. A *Mirós-Barcelós* trobem una selecció d’alta qualitat i de diversos moments d’un i altre artista: els éssers de cua inquieta de Miró es confronten amb les sindries i llagostes de Barceló; la pintura equilibrada i harmònica mironiana s’encara amb els rampells energètics del mallorquí. Hi veiem la relació mestre-deixeble en tots dos sentits. La “sintaxi sensitiva” de la qual parla Mesquida es fa explícita, brilla i ens pica l’ullet. –J.N.

Una criatura amb cua de Joan Miró.